

Wilmann: Jeg sluttede min Tale ved første Behandling af denne Sag med Ønsket om, at dette Forslag og ligeledes det andet, der nu foreligger til Afgørelse, aldrig mere maatte komme tilbage til denne Sal, og jeg maa sige, at der var en lang Tid, hvor jeg ikke alene haabede, men ogsaa troede, at mit Ønske skulde blive opfyldt. Efter at vi havde vedtaget Forslaget om Indkomst- og Formueskat og de andre Lovforslag, som var henvist til Udvalget, gik der en umaadelig lang Tid, hvor Udvalget overhovedet ikke holdt noget Møde, og jeg tog det som et lille Tegn paa, at man maaske havde opgivet disse to Skattelovforslag. Jeg antager, der har været Vanskeligheder ved at blive enig om disse to Skatter, men Enighed opnaaedes til sidst; en skøn Dag kom der Part i Udvalgets Arbejde, og meget hurtigt blev der afgivet en Betænkning, og vi har altsaa nu de to Forslag liggende paa Tingets Bord til endelig Behandling. Jeg skal da ganske kort fremsætte nogle Bemærkninger om Aarsagerne til, at jeg maa tilraade mine Partifæller at stemme imod, saavel dette som det næste Forslag paa Dagsordenen.

For det første har vi jo det almindelige Standpunkt, at vi er Mcdstandere af saadanne indirekte Skatter, og der er dernæst det, der specielt taler for at gaa imod disse Forslag, at disse Skatter vil i høj Grad genere alle de forretningsdrivende, som skal betale dem — det gælder baade Beværtterskatten og Omsætningsafgiften af Chokolade- og Sukkervarer. For begge disse Skatters Vedkommende har man jo henvist til, at det er Luksus-skatter. Det gaar her, som det saa ofte gaar, at det for det første er umuligt at sige, hvad der er Luksus og hvad ikke. I det foreliggende Tilfælde — og det gælder begge Lovforslag — kan man ikke beskaffe Luksusforbruget uden tillige at komme til at beskaffe Nytteforbruget, det Forbrug, som absolut ikke kan betegnes som Luksus. Jeg omtalte i Gaar en af de Ændringer, som indførtes i Lovforslaget om Omsætningsafgift af Chokolade- og Sukkervarer m. m., nemlig at man inddrog Kakao under denne Afgift. Her drejer det sig jo i Virkeligheden — og det samme gælder for Chokolade — ikke om et Luksusforbrug, idet disse Forbrugsgenstande ikke alene er Nydelsesmidler, men i allerhøjeste Grad udmærkede Næringsmidler. Og for Restaurationernes Vedkommende gælder det ligeledes, at ganske vist er der en Del af Forbruget i Restaurationer, der kan betegnes som Luksusforbrug, men lige saa sikkert er det, at en meget, meget stor Del af dette

Forbrug, maaske endogsaa det allerstørste, absolut ikke kan komme ind under denne Betegnelse, idet en Mængde Mennesker er henvist til at nyde deres daglige Mad- og Drikkevarer paa Restaurationer. Jeg udtalte ved første Behandling Ønsket om, at der muligvis kunde gennemføres en Ordning, hvorved det i højere Grad for Restaurationernes Vedkommende blev en Luksus-skat, og Nytteforbruget ikke i saa høj Grad blev ramt, men nogen saadan Ændring er ikke indført i Lovforslaget, og Afgiften vil altsaa lige saa godt ramme Nytteforbruget i Restaurationerne, som hvad man kan betegne som Luksusforbruget.

Opriindelig var Lovforslaget jo formet saaledes, at Afgiften skulde være en vis Procent af Omsætningen, som man skulde betale særskilt. Jeg sagde ved første Behandling, at der ingen Tvivl kunde være om, at Restaurationsgæsterne i Fremtiden, naar de skulde betale denne Afgift af de Varer, de nød, vilde sende den højtærede Finansminister en venlig Tanke. Jeg maa sige til den højtærede Finansministers Ros, at han har fastholdt dette Standpunkt ud fra den Betragtning, som jeg for saa vidt er ganske enig med ham i, at naar man gør det paa denne Maade, bliver Finansministeren maaske upopulær hos Restaurationsgæsterne, men paa den anden Side sikrer man sig, at Udgiften for disse ikke bliver større end Skattens Beløb. Men man har altsaa nu — jeg antager, det skyldes de Konservatives Indflydelse — ændret dette Forhold, saaledes som Lovforslaget nu er kommet til at lyde, og Gæsterne vil derfor være udsat for i Fremtiden at komme til ikke alene at betale Skattens Beløb, men ogsaa et Tillæg dertil, som det blev nævnt af andre Talere allerede i Gaar.

Man kan i al Almindelighed ikke sige, at Lovforslaget er blevet mere tiltalende gennem dets Behandling i Udvalget. Loven vil i allerhøjeste Grad genere Restauratørerne og skaffe Publikum en meget forøget Udgift, ligesom den anden Lov vil i høj Grad genere en hel Del af de Mennesker, som fabrikere og handler med de Chokolade- og Sukkervarer, der omhandles i den. Og Restaurationsskatten vil ikke alene komme til at genere de egentlige Restaurationer, Beværtninger o. lign., men der findes langs vore Kyster — og ogsaa andre Steder i Landet — en hel Række Pensionater, og de maa naturligvis komme under en ganske anderledes skrap Kontrol, naar dette Lovforslag gennemføres, end de har været før, saa ogsaa de vil sikkert blive generet i allerhøjeste Grad.